

РЕШЕНИЕ

№ 24207

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 23.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3917** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба с вх. № 13237 от 03.04.2024 г. и вх. № 15279 от 17.04.2024 г. по описа на Административен съд – София град и вх. 225000-6132 от 01.04.2024 г. по описа на 01 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (РУ-СДВР), подадена от Н. И. С., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, ап. 24, чрез адв. М. Б. от САК, с адрес [населено място], бил. Е и Х. Г. № 85, ет. 2, ап. 6 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 24-4332-001496/2253375 от 16.03.2024 г., издадена от Т. К. П., на длъжност „командир на отделение“, група „ООР“, сектор „ОП“ към 01 РУ, с която по отношение на оспорвания е приложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

С жалбата се иска съдът да отмени обжалваната заповед по аргументи, които ще бъдат изложени допълнително. В хода на съдебното производство жалбоподателят е редовно призован, не се явява и не се представлява. Не са депозиран и допълнителни аргументи по съществуването на спора.

Ответникът – Т. К. П., на длъжност „командир на отделение“, група „ООР“, сектор „ОП“ към 01 РУ, редовно призован, не се явява и не се представлява. Поделото е постъпило писмено становище от юрк. Б. С., с което оспорва жалбата, предлага да не

се уважава и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 773966 от 16.03.2024 г., от Т. К. П., на длъжност „командир на отделение“ при СДВР, 01 РУ, с който е установено, че Н. И. С., ЕГН [ЕГН], на 16.03.2024 г. около 08,41 часа, в [населено място], по ул. 6-ти Септември, с посока на движение от ул. И. В. към [улица], управлява лек автомобил „БМВ 318д“, рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост. При извършена проверка с техническо средство Алкотест Дрегер -7510, с фабричен номер ARBA 0147, с поредна проба номер 02193 в 08:24 часа, който е отчетел положителен резултат 1, 26 промила на хиляда в издишания от водача въздух. На Н. С. е издаден и връчен Талон за медицинско изследване № 0179077 за УМБАЛ Света Анна. Установени са две нарушения, а именно: 1. По чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП – управлява моторно превозно средство, с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред и 2. Чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява. С акта са иззети СУМПС и 2 бр. регистрационни табели.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 16.03.2024 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. „а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на Т. К. П., на длъжност „командир на отделение“, група „ООР“, сектор „ОП“ към 01 РУ произтича от Заповед № 513з-4529 от 31.05.2022 г., Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г., издадена от директора на СДВР, заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи и Удостоверение рег. № 513п-82309 от 14.08.2024 г., издадено от началник 03 сектор, отдел „Човешки ресурси“ при СДВР. При издаването на заповедта, с която на оспорвания е наложена ПАМ, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Според разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т.,2,2а,4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Освен това, настоящият състав на съда намира оспорената заповед за издадена в съответствие с изискванията за форма на административните актове по смисъла на чл. 59, ал.2 от АПК, предвид направеното в същата посочване на фактическите и правни основания, послужили за издаването на заповедта, както и редът за нейното оспорване.

На следващо място, според посочената като правно основание за прилагане на процесната ПАМ, разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, в приложима редакция, предвижда временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя, който безспорно е имал качеството на водач на МПС, за това, че на посочената по - горе дата и място управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с тест, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка, описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне.

На следващо място, трябва да се има предвид и резултатът от Протокола за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта, изготвен в Специализираната химическа лаборатория към УМБАЛ „Света Анна“, а именно наличие на алкохол – 1,36 промила етилов алкохол в дадените от Н. С. кръвни проби. С оглед горното съдът намира обжалвания административен акт за законосъобразен, поради което следва да се отхвърли жалбата.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал.3 от АПК, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80,00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. С., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 24-4332-001496/2253375 от 16.03.2024 г., с която е приложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

ОСЪЖДА Н. И. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните

работи юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80,00 (осемдесет) лева.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: